

Сѣтиѣ притури : « Ако е дадено на ваша милостъ да живѣете, надѣвамъ се, че ще имате подиръ нѣколко дена едно голѣмо утѣшене. Искахте да видите Марончели, нали ?

— Да, нѣ го искахъ толкосъ пжтя напрасно, щото не смѣхъ да се надѣвамъ.

« — Надѣвайте се, надѣвайте се, господине, и подновете си исканьето. »

Подновихъ го на сѣщиятъ день.

И подикономътъ ми каза, че трѣбува да се надѣвамъ, и притури, че е вѣроятно да ми отетжпжтъ нѣ само да видѣхъ Марончели, а да ми се даде да ме гледа като сжмъ боленъ, и сѣтиѣ за нераздѣлимъ другаръ.

Защото на синца ни, държявни затворници, здравьето бѣше поврѣдено много или малко, управителятъ бѣше попиталъ на Виена да ни турѣтъ двама по двама, щото единътъ да може да ся грижи за другиятъ.

Бѣхъ поискалъ още воля и да пишѣхъ послѣдне ебогомъ на домородството си.

Кждѣ краятъ на втората седмица, болѣтьта ми имѣ една криза, и опасностьта се махнѣ.

Хванжхъ да ставамъ, и ето една сутрина вратата се отварятъ, и виждамъ да влизатъ, зарадовани, подикономътъ, Шилеръ и докторътъ. Първиятъ се затече кждѣ мене, и ми рече : « Имами позволене да ви дадемъ за другаръ Марончели, и можете да напишете писмо на родителитѣ си. »

Радостьта ми отне дишаньето, и горкиятъ подикономъ, който, повлѣченъ отъ доброто си сърдце, не внимаваше твърдѣ, помисли ме загубенъ.

Нѣ щомъ се съзехъ, припомнихъ си каквото ми